

Apostelgeschichte 2,14.22b-33

Am Pfingsttag trat Petrus auf, zusammen mit den Elf; er erhob seine Stimme und begann zu reden: Ihr Juden und alle Bewohner von Jerusalem! Dies sollt ihr wissen, achtet auf meine Worte! Jesus, den Nazoräer, einen Mann, den Gott vor euch beglaubigt hat durch Machttaten, Wunder und Zeichen, die er durch ihn in eurer Mitte getan hat, wie ihr selbst wisst – ihn, der nach Gottes beschlossenen Willen und Vorauswissen hingegeben wurde, habt ihr durch die Hand von Gesetzlosen ans Kreuz geschlagen und umgebracht. Gott aber hat ihn von den Wehen des Todes befreit und auferweckt; denn es war unmöglich, dass er vom Tod festgehalten wurde. David nämlich sagt über ihn: Ich hatte den Herrn beständig vor Augen. Denn er steht mir zur Rechten, dass ich nicht wanke. Darum freute sich mein Herz und frohlockte meine Zunge und auch mein Leib wird in Hoffnung wohnen; denn du gibst meine Seele nicht der Unterwelt preis, noch lässt du deinen Frommen die Verwesung schauen. Du hast mir die Wege zum Leben gezeigt, du wirst mich erfüllen mit Freude vor deinem Angesicht. Brüder, ich darf freimütig zu euch über den Patriarchen David reden: Er starb und wurde begraben und sein Grabmal ist bei uns erhalten bis auf den heutigen Tag. Da er ein Prophet war und wusste, dass Gott ihm einen Eid geschworen hatte, einer von seinen Nachkommen werde auf seinem Thron sitzen, sagte er vorausschauend über die Auferstehung des Christus: Er gab ihn nicht der Unterwelt preis und sein Leib schaute die Verwesung nicht. Diesen Jesus hat Gott auferweckt, dafür sind wir alle Zeugen. Zur Rechten Gottes erhöht, hat er vom Vater den verheißenen Heiligen Geist empfangen und ihn ausgegossen, wie ihr seht und hört.

1 Korinther 15,1-8.11

Ich erinnere euch, Schwestern und Brüder, an das Evangelium das ich euch verkündet habe. Ihr habt es angenommen; es ist der Grund, auf dem ihr steht. Durch dieses Evangelium werdet ihr gerettet werden, wenn ihr festhaltet an dem Wort, das ich euch verkündet habe, es sei denn, ihr hättet den Glauben unüberlegt angenommen. Denn vor allem habe ich euch überliefert, was auch ich empfangen habe: Christus ist für unsere Sünden gestorben, gemäß der Schrift, und ist begraben worden. Er ist am dritten Tag auferweckt worden, gemäß der Schrift, und erschien dem Kephas, dann den Zwölf. Danach erschien er mehr als fünfhundert Brüdern zugleich; die meisten von ihnen sind noch am Leben, einige sind entschlafen. Danach erschien er dem Jakobus, dann allen Aposteln. Zuletzt erschien er auch mir, gleichsam der Missgeburt. Ob nun ich verkünde oder die anderen: Das ist unsere Botschaft und das ist der Glaube, den ihr angenommen habt.

Діян 2, 14. 22-33

У день П'ятдесятниці Петро, ставши з Одинадцятьма, підвищив свій голос і звістив їм: «Мужі ізраїльські, послухайте оці слова: Ісуса Назарянина, мужа, засвідченого вам Богом проявами сили, чудесами й знаменнями, які Бог вчинив через Нього серед вас, як самі знаєте, – Його, виданого згідно з визначеним наперед задумом і передбаченням Бога, ви вбили, прибивши до хреста руками беззаконників; та Бог Його воскресив, звільнивши від мук смерті, бо вона не могла тримати Його під собою. Давид говорить про Нього: “Я завжди бачив Господа переді мною, бо Він – праворуч мене, щоб я не похитнувся. Тому зраділо моє серце і звеселився мій язик, навіть тіло моє спочине у надії, бо Ти не залишиш душі моєї у відхлані й не даси своєму Святому побачити тління. Ти дав мені пізнати дороги життя і сповниш мене радістю перед Твоїм обличчям!” Мужі-брати! Потрібно сміливо сказати вам про патріарха Давида, який помер і був похований, і його гріб у нас аж до сьогодні. Будучи пророком і знаючи, що Бог клятвою урочисто пообіцяв йому посадити на його престолі когось з плоду його стегон, він, передвіщаючи, говорив про воскресіння Христа, що Він не залишиться у відхлані, і тіло Його не побачить тління. Цього Ісуса воскресив Бог, свідками чого є ми всі. Отже, правницею Божою Він був вознесений і, одержавши від Отця обітницю Святого Духа, вилив те, що ви бачите і чуєте».

1 Кор 15,1-8.11

Нагадую вам, брати, Євангеліє, яке я вам сповістив, яке ви прийняли, в якому стоїте і яким спасаетесь, коли дотримуете слово таким, яким я вам його сповістив; якщо ж ні, – ви повірили надаремно. Найперше я вам передав те, що й прийняв, що Христос, згідно з Писанням, помер за наші гріхи, і Він був похований, і третього дня воскрес, згідно з Писанням; і з'явився Кифі, тоді Дванадцятьом; після того Він з'явився одночасно понад п'ятистам братам, з яких багато хто живе ще й донині, а деякі спочили. Пізніше з'явився Якову, а тоді – всім апостолам; останньому зі всіх з'явився і мені, – наче якомусь викидню. Тож чи я, чи вони, але ми так проповідуємо, і так ви повірили.

Лк 24, 13-35

Ось двоє, з учнів Ісуса, того ж самого дня, першого в тижні, йшли до села, віддаленого на шістдесят стадій від Єрусалима, яке називалося Емаус; вони говорили між собою про все, що відбулося. І сталося, коли вони вели бесіду й обговорювали, сам Ісус, наблизившись, пішов разом з ними; очі ж і хні були стримувані, щоби Його не впізнали. Тож Він запитав їх: «Що це за розмови, які ви ведете між собою, йдучи дорогою?» Ті зупинилися, повні смутку. У відповідь один, на ім'я Клеопа, сказав Йому: «Ти хіба єдина захожа людина в Єрусалимі, яка не знає того, що сталося в ньому цими днями?» І запитав їх: «Що саме?» А вони сказали Йому: «Те, що сталося з Ісусом Назарянином, який був мужем пророком, сильним ділом і словом перед Богом і перед усім народом; і як видали Його первосвященники й наші старші на смертний присуд і розп'яли Його. А ми сподівалися, що Він той, хто мав викупити Ізраїля. І до того всього, оце третій день, відколи те сталося. Та деякі наші жінки здивували нас: побувавши рано в гробниці й не знайшовши Його тіла, вони прийшли й розповіли, що бачили появу ангелів, які сповістили, що Він живий. Тоді пішли деякі з нас до гробу – і знайшли все, як говорили жінки; Його ж самого не побачили». Тоді Ісус сказав їм: «О нерозумні й повільні серцем, аби вірити в усе, що говорили пророки! Хіба не треба було Христові постраждати й увійти у свою славу?» І, почавши від Мойсея та від усіх пророків, Він пояснив їм в усіх Писаннях те, що стосувалося Його. І вони наблизилися до села, до якого йшли. А Він удавав, що йде далі. Та вони наполягли, кажучи: «Залишайся з нами, бо вечоріє, і день вже схилився». І Він увійшов, щоби залишитися з ними. І сталося, як сів Він за столом з ними, то, взявши хліб, промовив благословення і, розломивши, подавав їм; тут і відкрилися їхні очі, й вони впізнали Його. Та Він став невидимий для них. І сказали вони один одному: «Хіба не палало в нас наше серце, коли Він говорив нам у дорозі та коли відкривав нам Писання?» Тож вставши, ті і ж години вони повернулися до Єрусалима та знайшли зібраних Одинадцятьох і тих, які були з ними; вони говорили, що справді Господь воскрес і з'явився Симонові. І вони розповіли про те, що сталося в дорозі, та як вони розпізнали Його в ламанні хліба.

Lukas 24,13-35

Am ersten Tag der Woche waren zwei von den Jüngern Jesu auf dem Weg in ein Dorf namens Emmaus, das sechzig Stadien von Jerusalem entfernt ist. Sie sprachen miteinander über all das, was sich ereignet hatte. Und es geschah: Während sie redeten und ihre Gedanken austauschten, kam Jesus selbst hinzu und ging mit ihnen. Doch ihre Augen waren gehalten, sodass sie ihn nicht erkannten. Er fragte sie: Was sind das für Dinge, über die ihr auf eurem Weg miteinander redet? Da blieben sie traurig stehen und der eine von ihnen – er hieß Kleopas – antwortete ihm: Bist du so fremd in Jerusalem, dass du als Einziger nicht weißt, was in diesen Tagen dort geschehen ist? Er fragte sie: Was denn? Sie antworteten ihm: Das mit Jesus aus Nazaret. Er war ein Prophet, mächtig in Tat und Wort vor Gott und dem ganzen Volk. Doch unsere Hohepriester und Führer haben ihn zum Tod verurteilen und ans Kreuz schlagen lassen. Wir aber hatten gehofft, dass er der sei, der Israel erlösen werde. Und dazu ist heute schon der dritte Tag, seitdem das alles geschehen ist. Doch auch einige Frauen aus unserem Kreis haben uns in große Aufregung versetzt. Sie waren in der Frühe beim Grab, fanden aber seinen Leichnam nicht. Als sie zurückkamen, erzählten sie, es seien ihnen Engel erschienen und hätten gesagt, er lebe. Einige von uns gingen dann zum Grab und fanden alles so, wie die Frauen gesagt hatten; ihn selbst aber sahen sie nicht. Da sagte er zu ihnen: Ihr Unverständigen, deren Herz zu träge ist, um alles zu glauben, was die Propheten gesagt haben. Musste nicht der Christus das erleiden und so in seine Herrlichkeit gelangen? Und er legte ihnen dar, ausgehend von Mose und allen Propheten, was in der gesamten Schrift über ihn geschrieben steht. So erreichten sie das Dorf, zu dem sie unterwegs waren. Jesus tat, als wolle er weitergehen, aber sie drängten ihn und sagten: Bleibe bei uns; denn es wird Abend, der Tag hat sich schon geneigt! Da ging er mit hinein, um bei ihnen zu bleiben. Und es geschah: Als er mit ihnen bei Tisch war, nahm er das Brot, sprach den Lobpreis, brach es und gab es ihnen. Da wurden ihre Augen aufgetan und sie erkannten ihn; und er entschwand ihren Blicken. Und sie sagten zueinander: Brannte nicht unser Herz in uns, als er unterwegs mit uns redete und uns den Sinn der Schriften eröffnete? Noch in derselben Stunde brachen sie auf und kehrten nach Jerusalem zurück und sie fanden die Elf und die mit ihnen versammelt waren. Diese sagten: Der Herr ist wirklich auferstanden und ist dem Simon erschienen. Da erzählten auch sie, was sie unterwegs erlebt und wie sie ihn erkannt hatten, als er das Brot brach.